

Lázár René Sándor*

MÉZ

Oh, Krisztinában én be hosszan haldokoltam –
Rúgdalták rút szívem szivarkák, fád szeszek!
Hízlgó Fortunám áldottam, majd okoltam...
Hittel fogadkozám: maholnap más leszek!

Nincs annyi bolha fény, se vaksi folt a holdban –
Ahány beteg fohász... Bár folyton kárt teszek
Magamban – bűneim szászorta meglakoltam...
Kicsiny halálka döng, bordámon átrezeg...

De inkább döngicsél, mint trípuzsán Cumae
Süket jósnője... Vagy sötétfullánku méh,
Ha ablakok között csapong, szorongva néz szét:

Röpülne!... Mégse tud. Csak zümmögön pörög még,
Mint nélkülünk a percz... Oh, hömpölygő öröklét!
Méhecske! Gyűjtsd be már a múlás lomha mézét!

Buda (Krisztina-város), 1894 júliusában

CHANSON D'AUTOMNE

Czigányszentgyörgy s a Postarét között,
Akárha felhő ködtakarta szirthez,
A bú beteg szívemhez férközött...

Csak fájdalom, csönd, ajzó gond rokon
Azzal, ki könnyű fényből hörpöl őszi:

* Lázár René Sándor 1859-ben született Kolozsvárott. Latin és francia szakos tanár volt, kiváló romanista hírében állott, de hosszabb ideig hivatalnokként is működött. 1890-től Marosvásárhelyen élt, ott hunyt el 1927-ben. Töredékes önéletrajza, harminchat verse még 1992 augusztusában került elő. A fölfedezést követő filológiai kutatómunka, illetve életrajzi nyomozás eredményeképpen további hatvanhárom költeményre, jó néhány levélre és elegyes följegyzésre bukkantunk a költő élettársának, Vajdaréthy Júliának mindeddig lappangó hagyatékában. (Dr. Vajdaréthy Rabán szíves hozzájárulásával közléteszi: Kovács András Ferenc.)

Az elmúlás lábához dörgölőzik,
S mint macska surran sajtó lombokon...

Szél és magány... Kit most régmúlt ígéz,
Remegve jár – nyugodt otthont, se rendet
Már nem remél... Hideg levélke lenghet
Így élet ágbogán – légy hullni kész,
Lelkem, ha majd egy égi kéz elenged!

Maros-Vásárhelyt, 1894 októberében

JÓKAI UTCA 2

Nagyapám emlékének

Egy zöld-fehér redőny. Szék.
A széken csorba csuprok.
S egy kajla sárga mackó:
Örvénylő napsütésben.

A ferde háztetőkről
Fölröppenő galambok.
Nyár, friss sugár pereg szét:
Beáztatott kenyérbél.

Lopózó benti árnyék...
Kertészköteny s egy állvány.
Erősödő dübörgés:
Forró, vakít a párkány!

Üres nyugágy. Verőfény.

Az ember mégis, egyszer.
A kép mögül kihátrál.
Repedt virágcserep. Csend.
Zöld és fehér redőny. Szél.

Kolozsvár, 1915. augusztus 10-én